

Arrest

nr. 265 658 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Cubaans staatsburger te zijn, geboren op X 1976 in X te Cuba. U werkte gedurende twaalf jaar als militair. Nadien ging u aan de slag als chauffeur. Op 31 december 1997 huwde u met (...). Samen kregen jullie twee zonen, (...) en (...). Zij verblijven tot op heden in Cuba.

Omstreeks 1999/2000 verloor u uw militaire graden en bracht u enkele dagen in de cel door nadat u erachter kwam dat uw baas rijbewijzen verkocht. U bracht 30 en 31 december 1999 in de cel door en

zat ook drie dagen in de gedetineerdencontrole. U werd voor een militaire rechtbank gebracht. Op 1 januari 2000 werd u ontslagen. Op 5 januari 2000 werd u gevraagd om als informant voor de politie te werken, hetgeen u weigerde. Sindsdien werd u als onbetrouwbaar bestempeld en kon u nog met moeite werk vinden en houden. Men bleef u vaak aanspreken om informant te worden. U wimpelde dit steeds af.

In 2008 kwam u zes maanden naar België omdat uw zus, die in België woont, ziek was. Nadien keerde u terug naar Cuba.

Op 20 januari 2019 trok u opnieuw naar België. Sinds uw aankomst in België zorgt u voor uw zus. Gedurende uw verblijf kwam u meer te weten over de asielprocedure. U besloot in België te blijven toen uw echtgenote haar visum kreeg op 7 of 8 april 2019. Op 17 april kwam zij aan in België. Op 25 april 2019 trokken jullie samen naar de Belgische asielinstanties om jullie beschermingsnood kenbaar te maken.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw Belgisch rijbewijs, documenten in verband met een sanctie die uw echtgenote kreeg op haar werk, twee foto's van u als politieagent, uw arbeidsdossier en jullie consumptieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelt dat u niet terug kunt keren naar Cuba omdat u vreest gevangen genomen te worden door de autoriteiten omdat u geweigerd heeft om als informant voor de politie te werken. U verklaart daarnaast geen andere motieven te hebben voor uw verzoek om internationale bescherming en uw relaas volledig uiteengezet te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/16040, 29/06/2021, p. 9, 10). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaart u reeds eind december 1999 enkele dagen in de cel te hebben doorgebracht en ontslagen te zijn omdat u op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen dat uw baas erop nahield (CGVS p. 5). U verklaart in dit kader jarenlang belaagd geweest te zijn omdat de politie u, als gesanctioneerde militair, tot informant wilde maken (CGVS p. 9, 10). U weigerde dit echter maar men bleef u benaderen en waarschuwde u dat u bij een fout naar de gevangenis zou gaan (CGVS p. 10). Toch keerde u in 2008 na een verblijf van zes maanden in België terug naar Cuba (CGVS p. 3, 4, 5, 10), dit omdat uw moeder, echtgenote en kinderen nog in Cuba waren en u geen informatie over de asielprocedure had (CGVS p. 10). U voegt nog toe dat indien u het geweten had, u reeds in 2008 in België zou zijn gebleven (CGVS p. 5). Voorgaande is echter weinig ernstig. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Er kan hierbij redelijkerwijze van u, iemand die in zijn land van herkomst gevisieerd zou worden, verwacht worden dat u zich hiertoe deugdelijk zou informeren. U keerde echter terug naar Cuba en informeerde zich pas over de mogelijkheden toen u in 2019 voor de tweede keer in België was (CGVS p. 4, 5, 10).

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u het plan had om ook toen naar Cuba terug te keren omdat u niet alleen in België wilde blijven daar u vreesde dat uw huwelijk mogelijks op het verkeerde pad zou komen. Pas toen uw echtgenote een visum voor België verkreeg, besloot u te blijven en een beschermingsnood kenbaar te maken bij de bevoegde instanties (CGVS p. 4-5). Voorgaande is weinig ernstig in het licht van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Bovenstaand omschreven gedrag valt dan ook geenszins te rijmen met wat er van iemand in uw situatie verwacht kan worden. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Cuba, kan er van u verwacht worden dat u elke kans om het land te kunnen ontvluchten en zichzelf in veiligheid te brengen, met beide handen zou grijpen. Het gegeven dat u dit heeft nagelaten alsook het gegeven dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u een vrees voor vervolging koestert, zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven danig op de helling.

Vervolgens moet erop gewezen worden dat u zichzelf doorheen uw gesprekken met de Belgische asielautoriteiten tegensprekt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u op 30 december 2000 gearresteerd werd door enkele militairen en na vijf dagen cel op 5 januari 2001 werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS 19/16040, 10/10/2019, vraag 1). Tijdens uw interview op het CGVS stelt u dan weer twee dagen in de cel gezeten te hebben (CGVS p. 5). Er werd u tot tweemaal toe gevraagd of u daar zeker van bent, hetgeen u tweemaal bevestigend antwoordt (CGVS p. 5, 6). Wanneer u echter geconfronteerd wordt met uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u twee dagen in de cel zat en drie dagen in de 'gedetineerdencontrole' en wijst u in de richting van een foutieve weergave van uw verklaringen bij de DVZ (CGVS p. 6). Voorgaande is echter niet ernstig. Uw verklaringen bij de DVZ werden u in het Spaans voorgelezen en door u ondertekend (vragenlijst CGVS). Tevens werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of u opmerkingen had bij uw eerste interview op de DVZ. U gaf echter aan dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was, dat u geen opmerkingen had en u niets abnormaals gezien heeft (CGVS p. 3). U bent ook tegenstrijdig over de reden voor uw gevangenschap. Bij de DVZ stelde u immers dat er een klacht tegen u was binnengekomen waarbij u beschuldigd werd van het mishandelen van een burger. Hoewel er geen bewijs was, werd u toch ontslagen (vragenlijst CGVS, vraag 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u ontslagen werd omdat u op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen dat uw baas had (CGVS p. 3, 5, 9). Van een beschuldiging van mishandeling van een burger spreekt u met geen woord. Tot slot slaagt u er evenmin in uw vermeende problemen in Cuba op consistente wijze in de tijd te situeren. Zo situeert u uw problemen tijdens uw gesprek op de DVZ in 2000-2001 (vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u eerst dat u pas problemen kreeg op uw werk nadat u in 2008 terug naar Cuba reisde (CGVS p. 3). Niet veel later plaatst u uw problemen omstreeks 2000 (CGVS p. 5). U gevraagd waarom u in 2008 geen verzoek om bescherming indiende terwijl u in België was, verklaart u geen informatie gehad te hebben en dat uw kinderen, echtgenote en moeder nog in Cuba waren (CGVS p. 10). U dan gevraagd hoe het komt dat u na die reis nog 11 jaar in Cuba hebt verbleven, beweert u dan weer tijdens uw reis in 2008 nog geen problemen gehad te hebben (CGVS p. 10). Van een volwassen verzoeker om internationale bescherming die bovendien geschoold is (verklaring DVZ, 10/10/2019, vraag 11), mag verwacht worden dat deze zijn problemen eenduidig in de tijd kan situeren. Het gegeven dat u hier niet in slaagt en bovendien uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De vaststelling dat u er niet in slaagt doorheen uw gesprekken met de Belgische asielinstanties consistente verklaringen af te leggen over de aanleiding en duur van uw arrestatie, alsook over wanneer u problemen had met de Cubaanse autoriteiten, haalt het geloof in uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten volledig onderuit. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij op een eenduidige manier zijn asielmotieven kan toelichten telkens wanneer daar bij hem naar gepeild wordt, quod non in casu.

Naast uw inconsistente verklaringen kan u evenmin overtuigen met enig bewijsstuk ter staving van uw vermeende problemen. U verklaart daartoe tijdens uw persoonlijk onderhoud dat men u geen enkel bewijs heeft gegeven en men dat in Cuba over het algemeen niet doet (CGVS p. 3, 6, 10). Voorgaande is echter merkwaardig daar u bij de DVZ wel degelijk gewag maakte van een document dat u kreeg ter bevestiging van uw ontslag, in navolging van een zitting op de ererechtbank in januari van 2001 (vragenlijst CGVS, vraag 2). Geconfronteerd met deze bevinding stelt u nooit iets gekregen te hebben en beweert u dat men het op de DVZ niet goed begrepen heeft (CGVS p. 6). Voorgaande uitleg is echter weinig ernstig. Zoals reeds aangehaald, ondertekende u uw verklaringen ter bevestiging van de juistheid ervan nadat uw verklaringen u in het Spaans voorgelezen waren. Uw opwerpingen dat de tolk weinig in het Spaans gesproken heeft en dat uw verklaringen u niet zouden zijn voorgelezen, zijn weinig ernstig. Bovendien deelde u geen enkele opmerking mee met betrekking tot uw interview bij de DVZ en stelde u niets abnormaals gezien te hebben zoals reeds aangestipt (CGVS, p. 3). Hoe dan ook moet er opgemerkt worden dat uw echtgenote er wel in slaagt documenten ter staving van haar verklaringen

neer te leggen (notities persoonlijk onderhoud 19/16040B, 29/06/2021, p. 3; zie stuk 6). Uw these dat de Cubaanse autoriteiten nergens documenten over uitreikt, kan dan ook niet gevolgd worden. Voorgaande noopt er dan ook toe te besluiten dat indien u daadwerkelijk veroordeeld werd, u daartoe stukken in uw bezit zou hebben of kunnen verkrijgen en deze kan overmaken aan de Belgische asielinstanties, hetgeen u overigens ook deed met uw arbeidsdossier (zie stuk 9). Er dient echter vastgesteld te worden dat u dit niet heeft gedaan, hoewel van u verwacht kan worden dat u al het mogelijke doet om alle elementen en documenten aan te brengen die uw vluchtrelaas kunnen staven. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt het geloof in uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten eens te meer.

Tevens komt uw asielrelaas in zijn geheel allerm minst plausibel over. U verklaart dat de Cubaanse politie u als informant wilde rekruteren, hetgeen u weigerde (CGVS p. 9, 10). Men zou u dit op 5 januari 2000 een eerste maal gevraagd hebben. Sindsdien benaderde men u vaak waarbij men zei u te zullen viseren en u naar de gevangenis te brengen indien u ook maar een fout maakte. U wimpelde hen dan af (CGVS p. 10). Indien u daadwerkelijk sinds 5 januari 2000 door de Cubaanse autoriteiten benaderd werd en u hen uw diensten weigerde te verlenen, mag het verbazen dat u nog 19 jaar in Cuba heeft kunnen verblijven zonder noemenswaardige problemen. Dat u hen 19 jaar lang probeerde te ontwijken of afwimpelde, is weinig ernstig en doet afbreuk aan het beeld dat u zelf tracht op te hangen van de Cubaanse autoriteiten (CGVS p. 10). U verklaart immers zelf dat wanneer ze dat willen, ze gewoon uw huis kunnen betreden of u kunnen aanhouden (CGVS p. 10). Indien dit daadwerkelijk zo is en zij u inderdaad willen rekruteren, is het allerm minst plausibel dat de Cubaanse autoriteiten 19 jaar lang niet doortastender hebben opgetreden tegen u en u tweemaal het land hebben laten verlaten. Bovendien mag het verbazen dat men net u zou willen rekruteren wanneer u als niet betrouwbaar werd bestempeld (CGVS p. 5, 11). Overigens kan er nog op gewezen worden dat u een toestemming van de CDR (comité van de verdediging van de revolutie) kreeg, waarmee u het land kon verlaten (CGVS p. 4). De president van het comité schreef dat u goed gedrag vertoonde (CGVS p. 4). Voorgaande mag opmerkelijk heten daar het weinig plausibel is dat de Cubaanse autoriteiten zulke documenten zouden afleveren aan iemand die 19 jaar lang zijn diensten weigert te verlenen en die ze daarom viseren.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor de Cubaanse autoriteiten naar aanleiding van hun pogingen u te rekruteren als informant.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen steeds slechts voor korte duur tewerkgesteld te zijn omdat u telkens als niet betrouwbaar werd bestempeld naar aanleiding van uw ontslag uit het leger (verklaring DVZ, vraag 12; vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS p. 3, 5, 10). Bovendien verklaart u zelf dat u na uw ontslag bij het leger gedurende zestien jaar als chauffeur aan de slag was voor een Spanjaard (CGVS p. 7, 8). Hoewel de man zijn zaken in Cuba stopzette, hielp hij u nog met de aankoop van uw ticket naar België (CGVS p. 7, 8, 9). Nadien ging u respectievelijk voor zes maanden en twee jaar aan de slag als chauffeur voor de coördinator van de CDR (Comité van de verdediging van de revolutie) en het hoofd van de 'preuniversitarios' (CGVS p. 4, 5, 6). Via deze laatste verkreeg u een toestemming waarmee u het land kon verlaten (CGVS p. 4). Uit voorgaande blijkt geenszins dat u moeite had met het vinden van werk, noch dat u door toedoen van de Cubaanse autoriteiten telkens problemen kreeg op uw werk. Overigens komt uw geloofwaardigheid nogmaals op de helling te staan doordat u bij de DVZ verklaarde slechts vier à vijf maanden als chauffeur gewerkt te hebben in Cuba (verklaring DVZ, vraag 12).

Waar u verklaart dat u bij terugkeer naar Cuba niets meer zou hebben en aanhaalt dat men uw consumptieboekje heeft weggegeven (CGVS, p. 9, 10), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven evenwel louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland

verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw Belgisch rijbewijs vormen slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet ter discussie staan. De foto's waarop u te zien bent als politieagent, kunnen louter wijzen op een mogelijke tewerkstelling bij de politie, maar kunnen uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten niet aantonen. Uw arbeidsdossier toont aan dat u in Cuba gewerkt heeft. Hieruit kan evenwel niet opgemaakt worden dat u stelselmatig te maken kreeg met een ontslag omdat u als niet betrouwbaar werd bestempeld (zie vertaalnaam die werd toegevoegd aan het stuk). Uw consumptieboekje, dat reeds besproken werd in het kader van de door u aangehaalde socio-economische motieven, heeft evenmin uitstaans met uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten en kan deze aldus niet aantonen. U verklaart hierover immers louter dat u en uw echtgenote geschrapt werden nadat jullie Cuba verlaten hadden (CGVS, p. 9, 10). Het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote alsook de documenten in verband met de sanctie die zij kreeg hebben tot slot geen betrekking op uw persoon of asielmotieven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn “*beroep tot nietigverklaring*” in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de Conventie van Genève inzake het statuut van vluchteling, de vluchtelingen status zoals voorzien in art 48/3 van de Vreemdelingenwet en art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoeker:

“U stelt dat u niet terug kunt keren naar Cuba omdat u vreest gevangen genomen te worden door de autoriteiten omdat u geweigerd heeft om als informant voor de politie te werken. U verklaart daarnaast geen andere motieven te hebben voor uw verzoek om internationale bescherming en uw relaas volledig

uiteengezet te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/16040, 29/06/2021, p. 9, 10). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaart u reeds eind december 1999 enkele dagen in de cel te hebben doorgebracht en ontslagen te zijn omdat u op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen dat uw baas erop nahield (CGVS p. 5). U verklaart in dit kader jarenlang belaagd geweest te zijn omdat de politie u, als gesanctioneerde militair, tot informant wilde maken (CGVS p. 9, 10). U weigerde dit echter maar men bleef u benaderen en waarschuwde u dat u bij een fout naar de gevangenis zou gaan (CGVS p. 10). Toch keerde u in 2008 na een verblijf van zes maanden in België terug naar Cuba (CGVS p. 3, 4, 5, 10), dit omdat uw moeder, echtgenote en kinderen nog in Cuba waren en u geen informatie over de asielprocedure had (CGVS p. 10). U voegt nog toe dat indien u het geweten had, u reeds in 2008 in België zou zijn gebleven (CGVS p. 5). Voorgaande is echter weinig ernstig. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Er kan hierbij redelijkerwijze van u, iemand die in zijn land van herkomst geïsoleerd zou worden, verwacht worden dat u zich hiertoe deugdelijk zou informeren. U keerde echter terug naar Cuba en informeerde zich pas over de mogelijkheden toen u in 2019 voor de tweede keer in België was (CGVS p. 4, 5, 10). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u het plan had om ook toen naar Cuba terug te keren omdat u niet alleen in België wilde blijven daar u vreesde dat uw huwelijk mogelijks op het verkeerde pad zou komen. Pas toen uw echtgenote een visum voor België verkreeg, besloot u te blijven en een beschermingsnood kenbaar te maken bij de bevoegde instanties (CGVS p. 4-5). Voorgaande is weinig ernstig in het licht van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Bovenstaand omschreven gedrag valt dan ook geenszins te rijmen met wat er van iemand in uw situatie verwacht kan worden. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Cuba, kan er van u verwacht worden dat u elke kans om het land te kunnen ontvluchten en zichzelf in veiligheid te brengen, met beide handen zou grijpen. Het gegeven dat u dit heeft nagelaten alsook het gegeven dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u een vrees voor vervolging koestert, zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven danig op de helling.

Vervolgens moet erop gewezen worden dat u zichzelf doorheen uw gesprekken met de Belgische asielautoriteiten tegensprekt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u op 30 december 2000 gearresteerd werd door enkele militairen en na vijf dagen cel op 5 januari 2001 werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS 19/16040, 10/10/2019, vraag 1). Tijdens uw interview op het CGVS stelt u dan weer twee dagen in de cel gezeten te hebben (CGVS p. 5). Er werd u tot tweemaal toe gevraagd of u daar zeker van bent, hetgeen u tweemaal bevestigend antwoordt (CGVS p. 5, 6). Wanneer u echter geconfronteerd wordt met uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u twee dagen in de cel zat en drie dagen in de 'gedetineerdencontrole' en wijst u in de richting van een foutieve weergave van uw verklaringen bij de DVZ (CGVS p. 6). Voorgaande is echter niet ernstig. Uw verklaringen bij de DVZ werden u in het Spaans voorgelezen en door u ondertekend (vragenlijst CGVS). Tevens werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of u opmerkingen had bij uw eerste interview op de DVZ. U gaf echter aan dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was, dat u geen opmerkingen had en u niets abnormaals gezien heeft (CGVS p. 3). U bent ook tegenstrijdig over de reden voor uw gevangenschap. Bij de DVZ stelde u immers dat er een klacht tegen u was binnengekomen waarbij u beschuldigd werd van het mishandelen van een burger. Hoewel er geen bewijs was, werd u toch ontslagen (vragenlijst CGVS, vraag 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u ontslagen werd omdat u op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen dat uw baas had (CGVS p. 3, 5, 9). Van een beschuldiging van mishandeling van een burger spreekt u met geen woord. Tot slot slaagt u er evenmin in uw vermeende problemen in Cuba op consistente wijze in de tijd te situeren. Zo situeert u uw problemen tijdens uw gesprek op de DVZ in 2000-2001 (vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u eerst dat u pas problemen kreeg op uw werk nadat u in 2008 terug naar Cuba reisde (CGVS p. 3). Niet veel later plaatst u uw problemen omstreeks 2000 (CGVS p. 5). U gevraagd waarom u in 2008 geen verzoek om bescherming indiende terwijl u in België was, verklaart u geen informatie gehad te hebben en dat uw kinderen, echtgenote en moeder nog in Cuba waren (CGVS p. 10). U dan gevraagd hoe het komt dat u na die reis nog 11 jaar in Cuba hebt verbleven, beweert u dan weer tijdens uw reis in 2008 nog geen problemen gehad te hebben (CGVS p. 10). Van een volwassen verzoeker om

internationale bescherming die bovendien geschoold is (verklaring DVZ, 10/10/2019, vraag 11), mag verwacht worden dat deze zijn problemen eenduidig in de tijd kan situeren. Het gegeven dat u hier niet in slaagt en bovendien uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De vaststelling dat u er niet in slaagt doorheen uw gesprekken met de Belgische asielinstanties consistente verklaringen af te leggen over de aanleiding en duur van uw arrestatie, alsook over wanneer u problemen had met de Cubaanse autoriteiten, haalt het geloof in uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten volledig onderuit. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij op een eenduidige manier zijn asielmotieven kan toelichten telkens wanneer daar bij hem naar gepeild wordt, quod non in casu.

Naast uw inconsistente verklaringen kan u evenmin overtuigen met enig bewijsstuk ter staving van uw vermeende problemen. U verklaart daartoe tijdens uw persoonlijk onderhoud dat men u geen enkel bewijs heeft gegeven en men dat in Cuba over het algemeen niet doet (CGVS p. 3, 6, 10). Voorgaande is echter merkwaardig daar u bij de DVZ wel degelijk gewag maakte van een document dat u kreeg ter bevestiging van uw ontslag, in navolging van een zitting op de ererechtbank in januari van 2001 (vragenlijst CGVS, vraag 2). Geconfronteerd met deze bevinding stelt u nooit iets gekregen te hebben en beweert u dat men het op de DVZ niet goed begrepen heeft (CGVS p. 6). Voorgaande uitleg is echter weinig ernstig. Zoals reeds aangehaald, ondertekende u uw verklaringen ter bevestiging van de juistheid ervan nadat uw verklaringen u in het Spaans voorgelezen waren. Uw opwerpingen dat de tolk weinig in het Spaans gesproken heeft en dat uw verklaringen u niet zouden zijn voorgelezen, zijn weinig ernstig. Bovendien deelde u geen enkele opmerking mee met betrekking tot uw interview bij de DVZ en stelde u niets abnormaals gezien te hebben zoals reeds aangestipt (CGVS, p. 3). Hoe dan ook moet er opgemerkt worden dat uw echtgenote er wel in slaagt documenten ter staving van haar verklaringen neer te leggen (notities persoonlijk onderhoud 19/16040B, 29/06/2021, p. 3; zie stuk 6). Uw these dat de Cubaanse autoriteiten nergens documenten over uitreikt, kan dan ook niet gevolgd worden. Voorgaande noopt er dan ook toe te besluiten dat indien u daadwerkelijk veroordeeld werd, u daartoe stukken in uw bezit zou hebben of kunnen verkrijgen en deze kan overmaken aan de Belgische asielinstanties, hetgeen u overigens ook deed met uw arbeidsdossier (zie stuk 9). Er dient echter vastgesteld te worden dat u dit niet heeft gedaan, hoewel van u verwacht kan worden dat u al het mogelijke doet om alle elementen en documenten aan te brengen die uw vluchtrelaas kunnen staven. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt het geloof in uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten eens te meer.

Tevens komt uw asielrelaas in zijn geheel allerm minst plausibel over. U verklaart dat de Cubaanse politie u als informant wilde rekruteren, hetgeen u weigerde (CGVS p. 9, 10). Men zou u dit op 5 januari 2000 een eerste maal gevraagd hebben. Sindsdien benaderde men u vaak waarbij men zei u te zullen viseren en u naar de gevangenis te brengen indien u ook maar een fout maakte. U wimpelde hen dan af (CGVS p. 10). Indien u daadwerkelijk sinds 5 januari 2000 door de Cubaanse autoriteiten benaderd werd en u hen uw diensten weigerde te verlenen, mag het verbazen dat u nog 19 jaar in Cuba heeft kunnen verblijven zonder noemenswaardige problemen. Dat u hen 19 jaar lang probeerde te ontwijken of afwimpelde, is weinig ernstig en doet afbreuk aan het beeld dat u zelf tracht op te hangen van de Cubaanse autoriteiten (CGVS p. 10). U verklaart immers zelf dat wanneer ze dat willen, ze gewoon uw huis kunnen betreden of u kunnen aanhouden (CGVS p. 10). Indien dit daadwerkelijk zo is en zij u inderdaad willen rekruteren, is het allerm minst plausibel dat de Cubaanse autoriteiten 19 jaar lang niet doortastender hebben opgetreden tegen u en u tweemaal het land hebben laten verlaten. Bovendien mag het verbazen dat men net u zou willen rekruteren wanneer u als niet betrouwbaar werd bestempeld (CGVS p. 5, 11). Overigens kan er nog op gewezen worden dat u een toestemming van de CDR (comité van de verdediging van de revolutie) kreeg, waarmee u het land kon verlaten (CGVS p. 4). De president van het comité schreef dat u goed gedrag vertoonde (CGVS p. 4). Voorgaande mag opmerkelijk heten daar het weinig plausibel is dat de Cubaanse autoriteiten zulke documenten zouden afleveren aan iemand die 19 jaar lang zijn diensten weigert te verlenen en die ze daarom viseren.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor de Cubaanse autoriteiten naar aanleiding van hun pogingen u te rekruteren als informant.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen steeds slechts voor korte duur tewerkgesteld te zijn omdat u telkens als niet betrouwbaar werd bestempeld naar aanleiding van uw ontslag uit het leger (verklaring DVZ, vraag 12; vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS p. 3, 5, 10). Bovendien verklaart u zelf dat u na uw ontslag bij het leger gedurende zestien jaar als chauffeur aan de slag was voor een Spanjaard (CGVS p. 7, 8). Hoewel de man zijn zaken in Cuba stopzette, hielp hij u nog met de

aankoop van uw ticket naar België (CGVS p. 7, 8, 9). Nadien ging u respectievelijk voor zes maanden en twee jaar aan de slag als chauffeur voor de coördinator van de CDR (Comité van de verdediging van de revolutie) en het hoofd van de 'preuniversitair' (CGVS p. 4, 5, 6). Via deze laatste verkreeg u een toestemming waarmee u het land kon verlaten (CGVS p. 4). Uit voorgaande blijkt geenszins dat u moeite had met het vinden van werk, noch dat u door toedoen van de Cubaanse autoriteiten telkens problemen kreeg op uw werk. Overigens komt uw geloofwaardigheid nogmaals op de helling te staan doordat u bij de DVZ verklaarde slechts vier à vijf maanden als chauffeur gewerkt te hebben in Cuba (verklaring DVZ, vraag 12).

Waar u verklaart dat u bij terugkeer naar Cuba niets meer zou hebben en aanhaalt dat men uw consumptieboekje heeft weggegeven (CGVS, p. 9, 10), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven evenwel louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofd suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw Belgisch rijbewijs vormen slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet ter discussie staan. De foto's waarop u te zien bent als politieagent, kunnen louter wijzen op een mogelijke tewerkstelling bij de politie, maar kunnen uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten niet aantonen. Uw arbeidsdossier toont aan dat u in Cuba gewerkt heeft. Hieruit kan evenwel niet opgemaakt worden dat u stelselmatig te maken kreeg met een ontslag omdat u als niet betrouwbaar werd bestempeld (zie vertaalnoot die werd toegevoegd aan het stuk). Uw consumptieboekje, dat reeds besproken werd in het kader van de door u aangehaalde socio-economische motieven, heeft evenmin uitstaans met uw voorgehouden problemen met de Cubaanse autoriteiten en kan deze aldus niet aantonen. U verklaart hierover immers louter dat u en uw echtgenote geschrapt werden nadat jullie Cuba verlaten hadden (CGVS, p. 9, 10). Het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote alsook de documenten in verband met de sanctie die zij kreeg hebben tot slot geen betrekking op uw persoon of asielmotieven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoekers hoofd geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te

stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in 2008 een duidelijke reden had om toen de status niet aan te vragen, omdat zijn gezin primeerde en de kinderen nog klein waren, hoewel hij wist dat er risico's zouden zijn en de situatie alleen maar verergerd is, kan hij niet overtuigen. Het feit dat verzoeker in 2008 geen verzoek om internationale bescherming indiende, kan immers niet in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker verklaarde immers zelf reeds eind december 1999 enkele dagen in de cel te hebben doorgebracht en ontslagen te zijn omdat hij op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen van zijn baas en in dit kader jarenlang belaagd geweest te zijn omdat de politie hem, als gesanctioneerde militair, tot informant wilde maken. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in 2008 na een verblijf van zes maanden in België terugkeert naar Cuba en dit omdat zijn moeder, echtgenote en kinderen nog in Cuba waren en hij geen informatie over de asielprocedure had. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker, die beweert die in zijn land van herkomst geïsoleerd te worden, verwacht worden dat hij zich hiertoe deugdelijk zou informeren, *quod non*.

Verzoeker stelt voorts dat zelfs wanneer men kan reizen men niet zomaar hulp krijgt van een dictatuur en wijst erop dat wanneer men niet meer kan werken het gezin en de persoon wordt getroffen waar het vluchtelingenverdrag speelt. Een dergelijk verweer doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker terugkeerde naar Cuba en zich pas informeerde over de mogelijkheden toen hij in 2019 voor de tweede keer in België was. Het is overigens pas toen verzoekers echtgenote een visum voor België verkreeg, dat hij besloot te blijven en een beschermingsnood kenbaar te maken bij de bevoegde instanties. Indien verzoeker daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Cuba, kan er van hem verwacht worden dat hij elke kans om het land te kunnen ontvluchten en zichzelf in veiligheid te brengen, met beide handen zou grijpen.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omdat *“het gaat over de klassieke twee dagen cel en drie dagen in gedetineerde controle”* en hij aangeeft op het Commissariaat-generaal enkel over de twee dagen klassieke cel heeft gesproken, tracht hij zijn verklaringen enigszins verzoenbaar te laten overkomen, doch hiermee herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen en overtuigt hij niet.

Verzoeker sprak bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over vijf dagen cel terwijl hij het tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had over twee dagen cel.

Wanneer hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt hij dat hij twee dagen in de cel zat en drie dagen in de ‘gedetineerdencontrole’ en wijst hij in de richting van een foutieve weergave van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken specificeerde dat hij op 30 december 2000 gearresteerd werd, op 5 januari 2001 werd vrijgelaten, en vijf dagen in een cel doorbracht, maar ook dat hij op 5 januari 2001 werd ontslagen en op 3 januari 2001 werd veroordeeld (Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl hij op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat hij op 30 en 31 december 1999 in de cel heeft gezeten en bevestigt uitdrukkelijk dat hij 48 uur in de cel doorbracht om vervolgens te verklaren dat hij op 1 januari 2000 werd ontslagen en een jaar later op 1 januari 2001 werd veroordeeld (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6). De Raad stelt tevens vast dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werden voorgelezen en door hem ondertekend. Tevens werd verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij opmerkingen had bij zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij aangaf dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat hij geen opmerkingen had en hij niets abnormaals gezien heeft. Deze verklaringen zijn geheel niet in overeenstemming te brengen met elkaar en ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

Het verweer dat het ene het andere niet uitsluit kan vervolgens ook niet volstaan om de tegenstrijdige verklaringen rond de reden voor zijn gevangenschap te verklaren of te weerleggen. Bij de Dienst vreemdelingenzaken stelde verzoeker immers dat er een klacht tegen hem was binnengekomen waarbij hij beschuldigd werd van het mishandelen van een burger en hij, hoewel er geen bewijs was, toch werd ontslagen (Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud aanvoerde dat hij ontslagen werd omdat hij op de hoogte was van een handeltje in rijbewijzen dat zijn baas had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 5, 9) en spreekt hij geheel niet over een beschuldiging van mishandeling van een burger. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De argumentatie dat er evenmin tegenstrijdigheden zijn te ontwaren in zijn verklaringen rond het tijdstip van zijn problemen omdat zijn problemen ontstaan zijn in 2000, en de problemen bij zijn terugkeer in 2008 niet waren opgelost en alleen maar erger zijn geworden, kan niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te plaatsen.

Zo situeerde verzoeker zijn problemen tijdens op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2000-2001 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud eerst verklaarde dat hij pas problemen kreeg op zijn werk nadat hij in 2008 terug naar Cuba reisde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) om daarna zijn problemen te situeren omstreeks 2000 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Van verzoeker die om internationale bescherming vraagt mag ook verwacht worden dat hij zijn problemen eenduidig in de tijd kan situeren.

De stelling dat men in Cuba geen bewijzen krijgt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij dit ook zo heeft verklaard op de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar op de Dienst Vreemdelingenzaken wel verklaarde dat hij een document kreeg ter bevestiging van zijn ontslag, in navolging van een zitting op de ererechtbank in januari van 2001 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.2) en dit vervolgens bij confrontatie ontkende (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Het algemene verweer dat hij gedurende vele jaren in clandestiniteit heeft moeten leven en werken, volstaat niet ter verklaring van het gegeven dat de Cubaanse autoriteiten 19 jaar lang niet doortastender hebben opgetreden tegen verzoeker en hem tweemaal het land hebben laten verlaten en hij geen moeite had met het vinden van werk, noch dat hij door toedoen van de Cubaanse autoriteiten telkens problemen kreeg op zijn werk.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker wat de betreft de subsidiaire beschermingsstatus louter verwijst naar het gegeven dat dictators aan de doorsnee mens in hun systeem geen toekomst bieden en dit de laatste weken verergert, toont verzoeker niet concreet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoeker toont niet aan dat er in Cuba sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF